

Arrest

nr. 258 391 van 19 juli maand 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Gijzelaarsstraat 21
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 5 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaat A. ALENKIN en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 30 april 2019 had ingediend in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk bevonden. De motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.04.2019 werd ingediend door :
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Betrokkene diende op 01.09.2008 samen met zijn ouders (ov: *) en zijn zus (ov: *) een asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28.07.2010 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 24.07.2013 (bijlage 13qq) werd betekend en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan een jaar en elf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Ook het feit dat betrokkene tot 2013 in het bezit was van een attest van immatriculatie (AI) kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog in behandeling is en/of een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen (art. 9ter) ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is.

Betrokkene verklaart dat hij omwille van politieke problemen Armenië is ontvlucht en dat zijn vader er onwettig wordt vervolgd door het Russische openbare ministerie met als doel het afnemen van zijn bedrijf. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat hij, om zijn beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van problemen zijn land van herkomst is ontvlucht, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De bewering dat hij alhier al meer dan 12 jaar ononderbroken in België zou verblijven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verblijft sedert september 2008 in België. Echter, aan betrokkene werd op 24.07.2013 en op 01.12.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zouden verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

*Voor wat betreft de beweringen dat betrokkene minder banden heeft met Armenië omdat hij nog jong was toen hij naar België kwam en dat hij daar geen werk en geen woning heeft waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, dient er opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Armenië waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven. Uit het administratief dossier van zijn zus (ov: *) blijkt dat deze op 10.10.2014 naar Armenië werd gerepatriëerd. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze zus momenteel niet langer in Armenië zou verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij zijn zus zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Armenië en dat hij er meer dan 20 jaar verbleef. Zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Volledigheidshalve dinet er nog*

opgemerkt te worden dat betrokkene steeds een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in Armenië geen werk of woning heeft, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ter staving van zijn werkervaring en werkwilgheid legt betrokkene een aanbevelingsbrief van een voormalige werkgever, interim contracten, arbeidskaarten C voor de periode 2010 – 2013, 3 beloftes tot aanwerving dd. 12.05.2015, 01.02.2019, 23.01.2019, voor. Echter, betrokkene toont niet aan dat hij nog steeds bij de desbetreffende werkgevers tewerkgesteld kan worden. Bovendien is betrokkene heden niet gemachtigd om in België te mogen werken. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die hem zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en geen gevaar vormt voor de openbare veiligheid en de openbare orde in België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder maakt betrokkene melding van het feit dat hij een verloofde zou hebben in België, maar ook hier weer legt betrokkene geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij weldegelijk een verloofde heeft in België. Indien betrokkene daadwerkelijk een verloofde zou hebben in België, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk met zijn (eventuele) verloofde maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn (eventuele) verloofde, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Tot slot, wat betreft de bewering dat een tijdelijke terugkeer naar Armenië om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen, in de praktijk vaak gaat om een definitieve terugkeer of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden, dient er opgemerkt te worden dat voor wat betreft de bewering dat het in de praktijk vaak gaat om een definitieve terugkeer, betrokkene hiervan geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. De blote bewering dat het in de praktijk vaak gaat om een definitieve terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft de bewering dat het in de allerbeste gevallen zou gaan om een terugkeer van verscheidene jaren en/of maanden, dient er opgemerkt te worden dat dit probleem, indien dit al zou bestaan, zich stelt voor alle Armeniërs die via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

De aangehaalde elementen betreffende de integratie van betrokkene (gevolgde taallessen, goede beheersing van de Belgische landstalen, getuigschrift Maatschappelijke Oriëntatie, inburgeringscontract, aanbevelingsbrieven van vrienden, vrijwilligerswerk en deelname aan activiteiten van het Platform voor Russisch sprekende solidariteit) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Diezelfde dag wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze geeft verzoeker het bevel het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving, op de volgende grond:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat is gesteund op de schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM)

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier én op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker bij het indienen van huidig verzoek tot nietigverklaring van de bestreden beslissing en tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is zéér actueel aangezien de bestreden beslissingen aan verzoeker een leven in België ontzegd wordt en hij reeds het bevel ontving om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar zijn land van herkomst ondanks verzoeker van mening is dat hij in zijn land van herkomst geen kans krijgt om normal leven op te starten in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker kwam in België aan met zijn ouders en zus op 1 september 2008.

Hij was toen zeer jong in de leeftijd van 20 jaar.

Hij woonde legaal in het land tot 2013 met een AI.

Hij studeerde en werkte in deze periode.

Het gezin had in deze periode papieren wegens ziekte van de vader van verzoeker.

Verzoeker was destijds in het bezit van arbeidskaart C.

De eerste aanvraag van verzoeker uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geweigerd in 2015 zijnde 4 jaar geleden.

Hij beheerst Belgische landstalen en beheerst goed Nederlands.

Verzoeker heeft tevens werkervaring in België, de talrijke bewijzen werden toegevoegd aan de huidige aanvraag.

Hij verbleef immers lange tijd legaal in het land.

Verzoeker vormt tevens geen overlast wat betreft zijn communicatie met de plaatselijke bevolking.

Verzoeker heeft tevens vanaf zijn aankomst in België getracht zich zo goed mogelijk aan te passen en te integreren in België.

Verzoeker wou graag om deze redenen in België te verblijven.

Zijn terugkeer zal momenteel indruisen tegen artikel 8 van het EVRM.

- *Verzoeker verblijft in België vanaf hun aankomst op 1 september 2008. Hij ontvluchtte Armenië wegens politieke problemen aldaar. Het gaat in casu over zeer lang verblijf in het land.*
- *Verzoeker verblijft reeds meer dan 12 jaar in België.*
- *Verzoeker kwam nog jong in België, zijn bewust leven is hier begonnen.*
- *Alle belangen van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM bevindt zich ondubbelzinnig in België.*
- *Verzoeker heeft geen werk en geen woning in Armenië waar hij zou kunnen verblijven in de hypothese van een aanvraag op basis van artikel 9 lid 2 van de Vreemdelingenwet.*
- *Verzoeker die jong was toen hij naar België kwam heeft momenteel geen banden met Armenië.*
- *Verzoeker is perfect geïntegreerd en heeft relevante werkervaring.*

De Covid-19 pandemie doet bovendien bedrijfsleven en internationaal verkeer stil. Zelfs als de terugkeer van verzoeker praktisch mogelijk zou zijn. kan verzoeker zeker geen werk vinden in Armenië.

Hij heeft daar ook geen woning en geen recht op sociale uitkeringen.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met bijzonder profiel van verzoeker.

De situatie van verzoeker is humanitair.

Hij ging immers met zijn ouders naar België in zijn 20 jaar oud.

Hij heeft niet gewerkt in zijn land van herkomst.

Hij heeft daar geen familie noch werk.

Verzoeker voegt tevens talrijke referentiebrieven toe in bijlage bij zijn huidige aanvraag.

Verzoeker heeft niets meer in Armenië: geen werk, geen woning en geen sociale vangnet.

Verzoeker heeft helemaal geen toekomst in Armenië.

De kern van hun privé leven in de zin van artikel 8 van het EVRM is in casu aanwezig in België.

De terugkomst naar het land van herkomst is bijzonder moeilijk en strijdig met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM komt in het gedrang in de hypothese van het terugsturen van verzoeker. Het is voor verzoeker uitermate moeilijk om België te verlaten omdat dit zou neer komen op het volledig doorbreken van de bestaande harmonie van zijn privé leven en op een te grote risico van terugkeer.

Het privé leven van verzoeker speelt momenteel zich uitsluitend in België af.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoeker op eerbied voor zijn privé leven.

Bij de huidige aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoekers' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat hij goed geïntegreerd is.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoeker.

Verzoeker kan immers moeilijk overleven in het land van herkomst in geval van zijn terugkeer mede gelet op quarantaine, werkloosheid en sluiting van grenzen.

Een beslissing tot terugkeer zou een schending uitmaken van het artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden.

Dergelijke beslissing zou een zware en ongerechtvaardigde inmenging in het recht van verzoekster op eerbied voor zijn privé leven.

Bij de huidige aanvraag ex-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden enkele belangrijke documenten toegevoegd.

Deze documenten tonen dat verzoekers' terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk minstens zeer moeilijk is en dat hij goed geïntegreerd is.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoeker.

Verzoeker meent dat de huidige situatie gelet op alle omstandigheden van deze zaak geen optie laat voor de terugkeer van verzoeker mede gelet op het feit van zijn politieke problemen in zijn land van herkomst aangetoond in zijn asielaanvragen en het feit dat verzoeker geïntegreerd is. werkervaring van verzoeker e.a.

Het weze derhalve duidelijk dat er een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel bestaat in hoofde van verzoeker.

Het bevel van het grondgebied te verlaten bijlage 13 geeft tevens geen duidelijke motieven waarom de termijn 30 dagen is.

De bestreden beslissing uit artikel 9bis Vreemdelingenwet is tevens standaard gemotiveerd zonder rekening te houden met de individuele situatie van verzoeker."

2.2.1. De Raad acht het gepast, voor een goed begrip, om het juridisch kader te schetsen waarin de aanvraag werd ingediend en de eerste bestreden beslissing is tot stand gekomen.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.2.2. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

2.2.3. De Raad stelt vast dat, hoewel verzoeker betoogt dat de eerste bestreden beslissing standaard is gemotiveerd zonder rekening te houden met zijn individuele situatie, leert een eenvoudige lezing van de motieven dat hij daarin niet kan worden bijgetreden.

Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker grotendeels de argumenten herhaalt die hij ook reeds in de aanvraag aan de verwerende partij had voorgelegd. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad evenwel niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Het komt, met andere woorden, aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de verwerende partij de aanvraag niet deugdelijk heeft beoordeeld. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker betoogt dat hij bij zijn aanvraag belangrijke documenten had gevoegd waaruit blijkt dat hij zeer geïntegreerd is en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM zal veroorzaken omdat zijn privéleven zich uitsluitend in België afspeelt en hier sprake is van een ongeoorloofde inmenging

De Raad wijst er dienaangaande op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan

herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er verder op dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moet hij dus blijk geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer.

Verzoeker wijst op zijn lange verblijf in België, het feit dat hij nog jong was toen hij hier aankwam en het feit dat hij perfect geïntegreerd is en relevante werkervaring heeft. Verzoeker diende er echter van op de hoogte te zijn dat zijn verblijf slechts voorlopig was toegestaan in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag en in de periode tijdens dewelke hij een attest van immatriculatie had ten gevolge van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omwille van de gezondheidsproblemen van zijn vader. Hij moest zich ervan bewust zijn dat hij in geval van een weigeringsbeslissing het grondgebied zou moeten verlaten, temeer nu hij op 24 juli 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, en nog een op 1 december 2015. Verzoeker kon er aldus niet op vertrouwen dat de sociale relaties die hij tussen 2013 en heden opbouwde, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid. Daarbij mag er niet aan worden voorbijgegaan dat de eerste bestreden beslissing slechts vaststelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die zouden verhinderen dat hij zijn aanvraag via de normale diplomatieke weg zou kunnen indienen en dat de tweede bestreden beslissing weliswaar aan verzoeker een bevel oplegt om terug te keren naar zijn land van herkomst, maar geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen. Verzoeker kan, nadat hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zich in regel stellen en een aanvraag indienen om gemachtigd te worden tot een verblijf in België. Deze tijdelijke verwijdering maakt in beginsel geen schending van artikel 8 van het EVRM uit. Het EHRM stelt ter zake dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In die optiek is het overigens noch kennelijk onredelijk, noch in strijd met artikel 8 van het EVRM, om te oordelen dat de elementen die betrekking hebben op de integratie van verzoeker, behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, en niet tot de ontvankelijkheid ervan, zoals vaste rechtspraak van de Raad van State dat ook voorschrijft.

De elementen die wijzen op integratie kunnen in de huidige stand van de procedure dan ook niet worden beschouwd als de vereiste uitzonderlijke omstandigheden. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Verzoekers argument dat hij geen banden meer heeft met Armenië, er geen werk, geen woning en geen sociaal vangnet heeft, werd reeds door de verwerende partij beoordeeld, en wel als volgt:

*“Voor wat betreft de beweringen dat betrokkene minder banden heeft met Armenië omdat hij nog jong was toen hij naar België kwam en dat hij daar geen werk en geen woning heeft waar hij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, dient er opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Armenië waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven. Uit het administratief dossier van zijn zus (ov: *) blijkt dat deze op 10.10.2014 naar Armenië werd gerepatrieerd. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat deze zus momenteel niet langer in Armenië zou verblijven, noch dat hij niet tijdelijk bij zijn zus zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Armenië en dat hij er meer dan 20 jaar verbleef. Zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene steeds een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in Armenië geen werk of woning heeft, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid, en toont dus niet aan dat ze niet deugdelijk zijn.

Verzoeker betoogt nog dat de Covid-pandemie het bedrijfsleven en het internationaal verkeer heeft stilgelegd zodat, zelfs als zijn terugkeer mogelijk zou zijn, hij geen werk zou kunnen vinden in Armenië. Dit is echter een argument dat niet in de aanvraag werd aangehaald –wat voor de hand ligt aangezien deze aanvraag dateert van voor het begin van de pandemie- en verzoeker heeft verder ook geen actualisatie aan de verwerende partij overgemaakt met dit argument, zodat het de verwerende partij niet kan worden verweten hierover niet te hebben gemotiveerd. Daarenboven blijft de vaststelling dat hij niet aantoonde dat hij geen familiaal of sociaal netwerk zou hebben waar hij tijdelijk zou kunnen verblijven en dat hij een beroep kan doen op de IOM. De conclusie van de verwerende partij, met name dat de bewering dat verzoeker in Armenië geen werk of woning heeft niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, blijft hoe dan ook overeind.

Waar verzoeker nog verwijst naar de politieke problemen in zijn land van herkomst zoals aangetoond in zijn asielaanvraag, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat die asielaanvraag die werd gesteund op de vermeende politieke problemen van zijn vader, werd afgewezen, eerst door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en daarna ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omdat aan het asielrelaas geen geloof kon worden gehecht. Verder werd er op gewezen dat hoe dan ook voor personen met het profiel als datgene dat zijn vader zich had aangemeten, geen gegronde vrees voor vervolging kon worden weerhouden, gelet op de gewijzigde omstandigheden in Armenië (RvV 28 juli 2010, nrs. 46 744 en 46 745). Verzoeker kan dus bezwaarlijk staande houden dat de politieke problemen werden aangetoond in de asielaanvraag. De verwerende partij heeft dan ook terecht in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt om zijn beweringen over de politieke problemen in Armenië te staven zodat ze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de eerste bestreden beslissing onwettig of kennelijk onredelijk is, onzorgvuldig is tot stand gekomen of niet afdoende gemotiveerd. Ze blijft dan ook onverminderd overeind.

2.3.1. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat niet duidelijk wordt gemotiveerd waarom de termijn dertig dagen is.

2.3.2. De Raad stelt ter zake vast dat luidens artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten. Aangezien de verwerende partij niet afwijkt van deze termijn –artikel 74/14, §3 van dezelfde wet bepaalt dat kan worden afgeweken van deze termijn in bepaalde gevallen, in welke gevallen een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn wordt bepaald- moest hierover niet nader worden gemotiveerd. Verzoeker betoogt ten andere ook niet dat hij in toepassing van artikel 74/14, §1, derde of

vierde lid een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de standaardtermijn van dertig dagen heeft ingediend.

Verzoeker brengt geen andere argumenten bij waaruit zou blijken dat de tweede bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn. Ook zij blijft overeind.

2.4. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

A. WIJNANTS